

Afviselse fra Lov om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 § 90.

Krigsministeren: Efter Hans Majestæt Kongens Befaling har jeg herved den Ære at forelægge for det høie Thing to Lovforslag, nemlig: Forslag til Lov om Pensionering af Underbefalingsmænd og Menige samt de med disse Klasser Ligestillede af Hæren og Søværnet og om Invalideforsørgelse med Mere og Forslag til Lov om en midlertidig Afviselse fra Lov om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 § 90.

Med Hensyn til det første Lovforslag ville de ærede Medlemmer af Lovforslagets Titel have hørt, at det omfatter Personer saavel af Hæren som af Søværnet, og Forelæggelsen sker derfor af mig saavel paa Marineministerens som paa egne Vegne. Jeg skal tillade mig med nogle faa Ord at orientere det høie Thing i de Forbedringer i den gjældende Lovgivning, som man har søgt at opnaa ved det Lovforslag, der nu forelægges. Det vil være i de Herrens Erindring, at de her hørende Forhold ere ordnede ved Loven af 9de April 1851, og at denne Lovs Bestemmelser falde i 3 store Grupper, nemlig Bestemmelser for Underklassernes Pensionering, Bestemmelser for Forsørgelse af Invalider og Bestemmelser for Forsørgelse af Enker og Børn. Med Hensyn til Invaliderne har Loven af 9de April 1851 senere været underkastet en Forandring, idet der ved Lov af 24de Februar 1858 er sket den Ændring deri, at de i Loven af 1851 fastsatte Invalideafsatser ere blevne forhøiede med 50 pCt. for de første 100 Rd. og 10 pCt. for, hvad Understøttelsen maatte overstige dette Beløb. Ogsaa i Bestemmelserne for Enkernes og Børnens Vedkommende er der sket en delvis Ændring ved Loven af 26de August 1864, i Følge hvilken Understøttelser til Enker og Børn efter Invalider bleve forhøiede med 50 pCt. Den første Del af Loven af 1851, altsaa den, som handler om Underklassernes Pensionering, er imidlertid ikke undergaaet nogen Forandring siden 1851, kjøndt der er flere Henseender, i hvilke den virkelig trænger til at ændres. Jeg skal saaledes navnlig udhøve to Ting, for det første, at den Inddeling i forskjellige Pensjonsklasser eller Tjenestegrupper, som Loven opstiller, ikke mere svarer til de faktiske Forhold, og dernæst, at de Pensjonsafsatser, der ere normerede for de enkelte Tjenestegrupper, ere fastsatte med konstante Beløb, men ikke saaledes som i den almindelige Pensjonslov med et vist Procentforhold af Indtagten, og det er en Selvsølge, at de Afsatser, som vare fyldestgjørende i 1851, ikke længere kunne anses for at være det i 1873. Det Lovforslag, som jeg nu har den Ære at forelægge for det høie Thing, søger at løde paa disse Mangler, og svarer i flere Henseender til det Lovforslag, som i Rigsdagssamlingen 1869—70 blev forelagt for Thinget, men ikke dengang blev tilendebragt; det kom vel til 1ste Behandling her i

Salen og blev henvist til et Udvalg, men dets Betænkning blev først afgiven henimod Samlingens Slutning, saaledes at dets videre Behandling der- ved bortfaldt. Lovforslaget tilsigter derfor at ordne de Grupper, i hvilke Underofficerer og med dem Ligestillede inddeles, paa saadan Maade, at de, der staa i de forskjellige Grupper, virkelig ogsaa omtrent alle have samme Løn, Noget, som paa ingen Maade er Ulsædet ved de Grupper, som findes i den nugjældende Lov, idet enkelte Personer i en lavere Gruppe have en højere Lønning end Personer i en højere Gruppe. Dernæst er der taget Hensyn til de virkelige Lønningsforhold, saaledes som de ere givne ved Lønningsloven for Hæren og Flaaden og ved de Tillægslove, der bleve vedtagne ifjor, men man har isørigt bevaret det samme Føvedprincip, som findes i Loven af 9de April 1851, nemlig at Pensjonsafsatserne for Underofficerer bør efter 20 Aars Tjeneste være omtrent $\frac{1}{3}$ af deres Indtægt, efter 30 Aar omtrent $\frac{1}{2}$ og efter 40 Aar omtrent $\frac{2}{3}$. Det er de Forandringer, der i Lovforslaget ere foreslaaede med Hensyn til Underofficerers Pensionering. Men der er ogsaa i Lovforslaget foreslaaet enkelte Ændringer med Hensyn til Invaliderne. Der har nemlig vist sig den praktiske Ulempe ved den Inddeling, som findes i den nu gjældende Lov med Hensyn til de paa-gjældende Personer, at Bestemmelserne for Invalideforsørgelsen efter Invaliditetsgraden i flere Henseender ikke ere heldigt ordnede. Det er nemlig ikke altid let at sondre Invaliderne paa retfærdig Maade mellem de forskjellige Afdelinger, navnlig 2den og 3die Afdeling, og det er derfor mindre praktisk, at der ikke mellem de Invalidebeløb, der kunne tilstaaes de Vedkommende, findes større Mellemrum. Det er derfor, at der her er foretaget den Ændring, at der er sat et større Spillerum imellem de forskellige Invalideforsørgelsesbeløb. Der er ogsaa sket en anden Forandring, idet det nemlig er foreslaaet, at Invalideunderstøttelserne fremtidig skulle forhøies med omtrent 15 pCt., hvorhos det tillige er foreslaaet i en Tillægsbestemmelse, at denne Forhøielse af 15 pCt. ikke alene skulde komme de kommende Invalider men ogsaa de nuværende Invalider tilgode. Det er jo nemlig en Erfaringsætning og Noget, som er Alle bekendt, at en stor Del af disse Mænd i Reglen ikke kunne have anden Indtægt end den, der saaledes tilstaaes dem af Staten, og det Beløb, som er fastsat for en længere Tid tilbage, kan jo ikke mere forudsættes at være fuldstændig tidsvarende. Jeg skylder i Øvrigt her at oplyse, at det er en Ulsædighed, at den sidste Bestemmelse er kommen ind i denne Lov, da den egentlig ikke hører hjemme der. Der er til Finanzministeren indkommet en Mængde Andragender fra forskellige Invalider om at faae Forhøielse, og han har fundet det fuldstændig naturligt, at der tilstaaes disse Mænd en lignende Forhøielse som den, der ved tidligere Leiligheder er